

Gaarde, og Ejerne ville naturligvis være overmaade glade, hvis den danske Rigsdag eller den danske Stat vil komme og befri dem for denne Byrde eller dog give dem en væsentlig Hjælp til at blive af med den. Det kan jeg saa godt forstaa, og det gør mig som Menneske ondt, hvis de mange ærede Medborgere, som nu have gaaet og glædet sig til at faa denne Støtte fra Statens Side, ikke skulde faa deres Forventninger opfyldte. Men det gøre de vist ogsaa, der lader til at være stor Stemning for det. Naar det gælder om at putte Penge i Medborgeres Lomme, saa ere vi jo alle sammen saa rørte! Jeg er dog ikke tilstrækkelig rørt, jeg er haardhjertet nok til at sige: Hvorfor i al Verden skulle vi røre ved Tienden? Nu har den ligget siden Biskop Absalons Tid i det mindste, og saa kan man ikke en Gang lade denne Mand, som vi have stillet en smuk Statue op for her nede paa Højbro Plads, og som er en af vore første Mænd, hvile rolig i sin Grav. Han har belemret de danske Jorder med — hvad var det, den ærede Taler sagde? — Urimeligheder og Uretfærdigheder i Hobetal, som vi desværre ikke kunne faa fat paa alle sammen. Det er Biskop Absalon, som ligger i sin Grav, der er Skyld i det. Jeg har ejet tiendepligtige Jorder — for Øjeblikket har jeg ingen — men det har aldrig generet mig, at jeg havde Jord, hvoraf jeg maaske skulde svare 100 eller 200 Kr. om Aaret i Tiende, for jeg havde købt denne Ejendom med denne Byrde, og jeg havde naturligvis købt den saa meget billigere. Det er jo dog lige ud ad Landevejen, det kan enhver sige sig selv. Men nu skulle Tjenderne afløses; nu skal der gribes ind med Tvang for at fjerne en Byrde, som ikke generer i fjerneste Maade — undtagen for saa vidt som det naturligvis generer at skulle ud med Penge, som man skylder; det er klart. Men selv om man mener, at denne Tiende, navnlig paa Bondejorden — med det Ord, som kom i Mode nede i Folketinget for nogle Aar siden, og som ogsaa er blevet taget op af ærede Medlemmer her i Tinget — er et Trællemærke, saa synes jeg dog ikke, at vi behøve at gøre os Ulejlighed for at faa dette Trællemærke slettet af Jorden. Jeg vilde meget hellere være med til at arbejde for at blive af med alle de Prioriteter, maaske til høj Rente, som hvile paa Jorden, thi disse ere et meget værre Trællemærke paa den end saadan en uskyldig Tiende. Men man har nu en Gang sagt om Tienden, at den er

et Trællemærke, og derfor skulle vi af med den. Selv om man er enig i, at en Aføsning af Tienden, hvorved den skaffes ud af Verden eller i hvert Fald ud af den danske Stat, er anbefalelsesværdig, saa indser jeg under alle Omstændigheder ikke, med hvilken Føje og Ret man kan paa-lægge omtrent samtlige danske Statsborgere at bidrage dertil, endogsaa efter en meget stor Maalestok. Hvorfor skulle vi andre betale, for at de, som sidde og have en Tiende paa deres Gaard, kunne slippe saa meget billigere? Vi gaa jo ud fra, at Tiendens Værdi er det 25-dobbelte af et Aars Afgift, men lade dog Jordejerne slippe med det 18-dobbelte. Hvorfor? Det faar man ikke nogen som helst Forklaring paa. Det er den danske Stat, det danske Samfund, som skal tage disse manglende 7 pCt. ud af sin Kasse og putte dem i Lommerne paa de Folk, som have Gaardene; naar en Mand, maaske for nylig, har købt en Gaard med en Tiendebyrde paa, som ækvivalerer det 25-dobbelte af den aarlige Ydelse, skal den danske Stat nu komme og putte de $\frac{7}{25}$ i hans Lomme! At han er glad og takker og finder, at det er en mageløs Lov, kan jeg saa godt forstaa, men hvorledes man egentlig retfærdiggør den politisk, forstaaer jeg ikke. Men, som sagt, det er et meget fristende Æmne, og jeg begyndte med at sige, at jeg ikke vilde komme ind paa det, og dog har jeg allerede sagt en hel Del. Jeg vil blot bede det betragtet som Præmisserne til den Konklusion, som jeg nu vil udtale, nemlig at jeg stemmer imod denne Lov. Det kunde ikke falde mig ind at stemme for en Lov, som jeg anser for en af de uretfærdigste og urimeligste, som nogen Sinde have ligget paa den danske Rigsdags Bord. Det faldt jo ligefrem i det humoristiske, naar en af de ærede Talere i Dag sagde: desværre kunne vi ikke faa alle de Urimeligheder og Uretfærdigheder bort, som denne skrækelige Biskop Absalon har bebyrdet det danske Statslegeme med, vi kunne ikke faa dem alle sammen bort, der er visse Folk, som for mange Aar siden have indløst deres Tiende, og de faa ikke Godtgørelse for de Penge, de gave ud den Gang. Ja, det manglede bare, at de Folk, som for 20 Aar siden have „verschmerzt“ denne Byrde og af en eller anden Grund have ønsket deres Ejendomme fri for den, nu skulde kunne komme til den danske Stat med Forlangende om, at vi skulle tage Pengene ud af Statskassen — hvor der ingen er — og forære dem til dem. Nej, mine Herrer, jeg vil paa